

CIRCUS CESARIA

Sanne Hillemans

Hoofdstuk 1

Maart 2014

Op elk ander moment had Noah waarschijnlijk kunnen genieten van de gezellige drukte in de circustent, van de sfeer en van de geur van wilde dieren die niet echt wild meer waren. Hoewel de tent een welkome uitstraling had, voelde Noah er niets bij. Hij voelde nergens meer iets bij.

‘Daar zijn vrije plekken,’ wees hij naar een leeg stukje van de houten banken op de derde rij. Hij liep erheen met zijn vrienden in zijn kielzog.

‘Echt *chill* dat je die kaarten gewonnen hebt, Maarten,’ merkte Florian op, terwijl hij ging zitten. ‘Hoewel ik nog steeds niet helemaal snap waarom je überhaupt mee had gedaan met die prijsvraag.’ Hij haalde drie plastic bekertjes van onder zijn jas vandaan en Maarten toverde de fles wodka tevoorschijn.

‘Gast, ben je als kind nooit bij het circus geweest? Ik vond het altijd fantastisch!’

Noah pakte zwijgend een bekertje aan en wachtte tot deze gevuld werd, terwijl hij de ruimte in zich opnam.

De zwarte kleur van de circustent was niet bepaald typerend voor een circus, maar het zag er stijlvol uit. De piste was nog onverlicht, maar door hun positie op de derde rij had Noah goed zicht op de mensen die hard aan het werk waren om alles klaar te zetten. Een metershoog donkerrood gordijn sloot de piste af van de drukte die erachter plaats moest vinden. Er liepen tientallen kinderen rond, benieuwd naar de show en te opgewonden om stil te kunnen zitten. Voor sommigen was het de eerste keer dat ze naar het circus gingen – zoals Noah – terwijl anderen misschien al vaker waren geweest en precies wisten wat ze konden verwachten – zoals Maarten. Dat betekende echter niet dat het plezier er minder om zou zijn.

‘*Chill?*’ vroeg Noah. ‘Dit is voor kinderen.’

‘Ja,’ reageerde Maarten, ernstig knikkend. ‘Maar wij maken er een serieuze volwassen activiteit van. Oftewel, een drankspel. Rijmt nog ook. Elke keer dat er iets gebeurt wat vreselijk circusachtig en belachelijk is, nemen we een slok.’

‘Klinkt als een plan.’ Noah zette het bekertje aan zijn lippen en goot een grote hoeveelheid naar binnen. De andere twee keken hem vragend aan en Noah gebaarde om zich heen.

‘De circustent?’ zei hij, alsof het logisch was.

‘De circustent ziet er nog best cool uit,’ moest Florian toegeven. ‘Niet dat stomme rood, geel, blauw, of zo. Het heeft iets meer klasse.’

‘Het is een circustent en dus per definitie circusachtig.’

‘Touché,’ knikte Maarten.

Op dat moment werd er omgeroepen dat de show elk moment kon beginnen en de mensen om hen heen begonnen zich te haasten om een plek te vinden.

‘Heb jij morgenochtend trouwens geen tentamen, Noah?’ vroeg Florian toen, terwijl hij hem vragend aankeek.

Onverschillig haalde Noah zijn schouders op. ‘Die tentamens haal ik in m’n slaap.’

‘O ja, sorry hoor, meneer fotografisch geheugen,’ lachte hij. ‘Ik ben blij dat het er voor mij voorlopig weer op zit.’

‘Nu is het slechts wachten tot je die onvoldoendes terugkrijgt,’ merkte Maarten op.

‘Ja, nou, ik ben de laatste tijd alleen maar high en dronken geweest, dus dat zou me niets verbazen,’ zuchtte Florian. ‘Ik moet echt weer iets gaan doen.’

Noah voelde dat Maarten naar hem keek en wist dat hij de oorzaak was van hun zeer regelmatige staat van beschonkenheid. Hij keek strak voor zich uit en dronk, terwijl Maarten het knikkend eens was met Florian.

‘Noah...’ begon Maarten, maar Noah schudde z’n hoofd al, ten teken dat hij het niet wilde horen. ‘Ik weet dat het nog vers is, maar het leven gaat door. Ik...’

‘Het begint,’ onderbrak Noah zijn vriend, terwijl hij de fles wodka uit de handen van Maarten griste en zijn bekertje bijvulde. Hij zag Maarten en Florian bezorgde blikken wisselen en terwijl de spotlights aangingen, boog Maarten zich naar Noah toe.

‘Doe je wel rustig aan?’ fluisterde hij, terwijl muziek de tent begon te vullen. ‘Je bent ook al stoned.’

Noah keek hem geïrriteerd aan en draaide de dop op de fles toen zijn bekertje weer inhoud bevatte. Hij keek onwillekeurig naast zich en zag een oude man afkeurend naar de fles kijken toen Noah deze teruggaf aan zijn andere buurman, maar hij trok zich er niets van aan. Hij rolde met zijn ogen en richtte zich op de presentator, die inmiddels de piste in was gelopen en

in een microfoon begon te praten.

Het was inderdaad nog niet lang geleden. Vier weken, drie dagen, twintig uur en enkele minuten om precies te zijn.

De auto was uit het niets gekomen en had het leven ontnomen van degene die hem het meest dierbaar was. Hij had gereden, zij zat naast hem. Hij herinnerde zich haar lach, vlak voordat de dronken chauffeur de haaiantanden negeerde en vanaf de rechterkant op hun auto knalde. Hij remde zo hard als hij kon en probeerde uit te wijken naar links, maar het mocht niet baten. Toen hij opzij keek zag hij dat het raam aan diggelen lag en toen zijn blik op Sara viel...

Haar ogen waren open, maar zagen niets meer. Het beige interieur van de auto kleurde rood en het duurde een eeuwigheid voordat hij beseftte dat ze verloren was. Dat hij haar verloren was.

Noah knipperde met zijn ogen om zijn emoties terug te dringen en dwong zichzelf naar de presentator te kijken. Hij begon een verhaal over de tent: de grootte, hoeveel tijd het kostte voordat de boel opgebouwd was, hoeveel mensen erin konden. Maarten en Florian waren zachtjes met elkaar aan het praten en toen de presentator eindelijk uit de spotlight stapte, zwol de muziek weer aan.

Plots renden er zes witte paarden voor hun neuzen langs. Noah keek even verrast op en vanaf het moment dat de paarden hun entree hadden gemaakt, werden zijn gedachten verzet van het verleden, naar het hier en nu. Gefascineerd staaarde hij naar de man in het midden, die slechts een kleine beweging hoefde te maken om de paarden iets te laten doen. De randen van zijn zwarte rokkostuum werden gesierd door steentjes en glitters. Hij droeg een hoge hoed, was iets zwaarder dan de gemiddelde Nederlander en had een vriendelijke uitstraling. Muziek vulde de circustent en zorgde dat alle ogen op de piste gericht waren. De kinderen op de banken die de drie studenten omringden kirden enthousiast en de ouders deden vrolijk mee.

De sierlijke dieren maakten een buiging naar het publiek, waarna ze weer achter het grote rode gordijn verdwenen. Noah constateerde dat het hem gelukt was vijf hele minuten niet aan Sara te denken, maar op dat moment betrapte hij zichzelf op die gedachte en hij richtte zich zuchtend weer tot het optreden.

Dit keer was het een jonge jongen die de piste betrad. Hij kon niet ouder zijn dan dertien, maar hij kwam op alsof de tent van hem was en Noah kon die zelfverzekerdheid wel waarderen.

‘O, hij gaat jongleren, dat is circusachtig,’ merkte Florian grijnzend op, waarna hij een slok nam. Maarten stootte Noah aan en deze nam ook een slok, maar keek tegelijkertijd

gebiologeerd toe hoe de jongen begon te jongleren met slechts drie ballen en eindigde met zeven. Hij gooide ze steeds hoger en uiteindelijk ving hij ze allemaal weer op. Vervolgens herhaalde hij hetzelfde kunstje met gekleurde plastic ringen. Deze ringen verruilde hij uiteindelijk voor drie brandende fakkels en Noah verbaasde zich erover dat dit toegestaan was. Het was een kind! Hoe konden ze hem rond laten rennen met vuur? Wat als het mis ging? Maar zodra de jongen de fakkels in de lucht gooide en ze behendig weer opving, zag hij dat hij zich zorgen had gemaakt om niets.

Noah leunde achterover en liet een nieuwe lading alcohol door zijn slokdarm glijden. Hij moest toegeven, dit was een welkome afleiding. Zijn dagen bestonden uit drinken, roken, slapen, eten... Hier en daar een scharrel voor een nacht, elke avond stappen en de volgende dag tot minstens twee uur 's middags in bed liggen – niet altijd zijn eigen. Hij zuchtte diep en zijn gedachten dwaalden weer af, maar op dat moment werden de lichten gedempt en klonk er een rustige melodie. Er werd een volledig andere sfeer gecreëerd en Noah richtte zijn blik op de plek die verlicht werd door de *spotlights*. Zodra de gordijnen opengingen en er een meisje met rasse schreden de piste in liep, ging Noah weer rechtop zitten.

Ze was rond de twintig, schatte hij. Haar goudblonde haren had ze in een hoge knot gebonden en haar gezicht was verrijkt met prachtige make-up. Haar stralende glimlach charmeerde het publiek en het pakje dat ze droeg liet aan de ene kant weinig, maar aan de andere kant veel over aan de verbeelding. Het was een huidkleurig turnpak dat haar armen en benen volledig bedekte, maar gemaakt van zo'n dun stofje dat haar contouren perfect zichtbaar waren. Het pakje was bedekt met glitters en dit maakte haar niets minder dan het stralende middelpunt toen alle lampen op haar gericht werden.

'Kijk! Dit is waarvoor we naar het circus komen,' grijnsde Florian verlekkerd, terwijl hij achteroverleunde en een slok nam van zijn wodka. Noah reageerde niet en keek niet op of om, want hij kon zijn ogen niet van haar afhouden.

Een langzaam maar dramatisch muziekje begon en nadat ze kort wat lenige dansbewegingen had gemaakt om iedereen op te warmen, liep ze naar een wit, zijden doek, dat in het midden van de piste hing. Als een aapje klom ze naar boven en ze was vliegensvlug halverwege. De lampen volgden haar en nadat ze zichzelf in het doek had gewikkeld, keek ze triomfantelijk uit over haar publiek, dat nu voltallig met het hoofd in de nek zat. Het leek al snel alsof ze vloog: ze draaide razendsnel rond, kromp ineem, strekte zich weer uit en op een bepaald punt hing ze alleen nog maar met haar voet in het laken. De elegantie waarmee ze bewoog, ontnam Noah de adem en hij staaarde naar haar prachtige lichaam, dat schitterde in het licht van de op haar gerichte lampen. Een aantal keren liet ze zichzelf onverwachts een

stuk naar beneden zakken, wat het publiek deed huiveren van spanning, maar keer op keer was het gepland en iedereen haalde opgelucht adem als ze haar act hervatte.

Toen het nummer tot een einde kwam, merkte Noah dat hij teleurgesteld was. Ze was letterlijk in de lucht aan het dansen geweest en had er magisch uitgezien. Hij wilde niet dat het stopte, maar uiteindelijk raakten haar voeten de grond weer en de muziek eindigde. Het publiek liet een oorverdovend applaus horen.

Ze boog enkele keren en terwijl ze door de gordijnen verdween, verscheen de presentator weer.

‘De jongedame die u zojuist heeft verbluft met haar luchtacrobatiek is onze enige echte Melissa! Zij zal straks bij u terugkomen met een nieuwe act, maar nu eerst...’

Zijn stem werd onderbroken door een clown die zijn hoofd door de barrière van gordijnen stak. De man keek om en deed een poging hem weg te sturen, maar de clown schudde zijn hoofd en kwam met een koffer naar buiten lopen.

‘Het is mijn beurt,’ zei hij stellig, waarna de presentator gespeeld afdroop en de clown in de spotlights ging staan. Hij keek even de zaal rond en begon in zijn handen te klappen, waarna het publiek meedeed.

Noah nam daarentegen nog een slok van zijn drank, want als iets hem niet kon schelen was het wel een clown. Daarnaast was het ook nog eens iets heel circusachtigs, dus zijn behoefte aan alcohol was volledig gerechtvaardigd. De clown maakte wat ballondieren en deed uiteindelijk een of andere scène waarbij er leden uit het publiek gekozen werden. Tot Noahs opluchting was dit op vrijwillige basis.

Na de clown volgde een act van een jonge vrouw die kunstjes uitvoerde terwijl ze op een paard stond, er kwamen nog een stel kamelen ronddansen en nadat er een soort katten- en hondenshow uitgevoerd was, werd er aangekondigd dat het tijd was voor pauze. De lichten gingen weer aan en Florian en Maarten stonden op.

‘Wij gaan popcorn halen,’ kondigde Maarten aan, wijzend naar het kraampje in de voortent. Noah knikte ten teken dat ze konden gaan en hij bleef zitten.

‘Let jij hier even op dan?’ vroeg Florian, terwijl hij de fles overhandigde. Noah knikte en keek hoe ze wegliepen, waarna hij zijn pakje sigaretten tevoorschijn haalde. Hij stond op het punt er een op te steken, maar na een afkeurende blik van zijn oudere buurman, die zijn mond al opentrok om er iets van te zeggen, stopte Noah het pakje weer weg. In plaats daarvan nam hij nog een slok wodka.

Het beeld van Sara drong zich aan hem op. Levenloos staaarde ze voor zich uit. Omstanders riepen dat hij niet mocht bewegen, wat betekende dat hij niets anders kon doen dan naar haar

kijken. Hij wilde haar aanraken, haar door elkaar schudden. Ze bewoog niet, ze ademde niet! In de verte klonken sirenes en hij brak. Onbedaarlijk huilend zat hij in de verwoeste auto toen de hulptroepen arriveerden en hen eruit wisten te halen.

Ze was op slag dood. Hij had het meteen geweten, maar na de woorden van de dokter in het ziekenhuis kwam de tweede klap. Hoewel hij zichzelf amper bij elkaar had geraapt, raakten zijn emoties hem opnieuw met een grote impact. Zijn ouders waren inmiddels aanwezig en de tranen stroomden ook onbedaarlijk over hun wangen, waarna ze gezamenlijk naar huis gingen.

Twee dagen lang had Noah zich opgesloten in zijn kamer. Hij weigerde uit bed te komen. Op de dag van de begrafenis was hij er simpelweg nog niet klaar voor om een wereld onder ogen te komen waarin Sara niet meer leefde. Toch was hij gegaan en hij had de dag als een hel beleefd. Die avond rookte hij voor het eerst, maar niet voor het laatst, een joint om zich beter te voelen. Hij had wel eens voor de lol wiet gebruikt, maar nooit met een doel. Dat doel was er nu wel: de flashbacks terugdringen. Zijn spieren ontspannen zich en zijn gedachten gingen minder over de verschrikkelijke herinnering van een dode Sara. Wanneer hij weer nuchter was, verlangde hij opnieuw naar dat gevoel, waardoor hij steeds meer ging roken. Aangezien zijn studie hem op dat moment gestolen kon worden, was elke avond een goede gelegenheid om te stappen.

Hij probeerde de eenzaamheid te verdrijven met seks, maar het haalde niets uit. Elke dag werd hij wakker met een eenzaam gevoel en elke dag voelde hij zich net zo ellendig als de dag ervoor. Zijn vrienden gingen vaak met hem mee, al was het maar om een oogje in het zeil te houden; het was al meermaals uit de hand gelopen. De vrouwen die hij koos om te versieren waren niet altijd vrijgezel en Noah had door schade en schande geleerd dat mannen erg bezitterig konden reageren wanneer je aan hun vriendin zat.

Toen Noah geen zin meer had om door zijn herinneringen te bladeren, stond hij op om te kijken of hij Maarten en Florian al terug zag komen. In de voortent stond een lange rij en hij liep ernaartoe. Zijn vrienden waren net aan de beurt en toen hij ze naderde, ving hij een deel van hun gesprek op.

‘Het licht is gewoon uitgegaan,’ zuchtte Maarten, terwijl hij de vrouw bij het kraampje een briefje van tien overhandigde. ‘Ik had verwacht dat hij inmiddels wel klaar zou zijn met de drank, de drugs... al die meiden. Hij was nooit zo’n feestbeest, maar ik begin me af te vragen of dit tijdelijk is, of zijn nieuwe normaal.’

‘Ik begrijp heel goed dat hij er nog niet klaar mee is,’ merkte Florian op. ‘Je bent niet zomaar over zo’n verlies heen, maar ik maak me zorgen. Niets lijkt hem echt meer te kunnen

schelen.’

Ze hadden gelijk. Noah luisterde fronsend naar zijn beste vrienden en zuchtte onhoorbaar. Hij herkende zichzelf ook niet meer in zijn pogingen om aan zijn leven te ontsnappen.

‘En ik kan het me niet veroorloven zo vaak met hem mee te blijven gaan. Ik ben wel in voor een feestje, maar met mate. M’n ouders vermoorden me wanneer ik straks thuiskom met die onvoldoendes.’

‘Het is ook niet normaal hoe streng jouw ouders zijn,’ zei Noah hardop en op dat moment werden de jongens drie puntzakken gepofte maïs aangereikt. Florian keek Noah fronsend aan terwijl hij de popcorn aanpakte.

‘Inderdaad. Je bent volwassen, man,’ zei Maarten, terwijl hij Florian op zijn schouder klapte en een puntzak van hem overnam. Zonder het te hebben over het gesprek dat Noah had opgepikt, liepen ze terug naar hun plekken.

‘Hier.’ Florian gaf Noah een zak popcorn.

‘Bedankt.’ Hij begon langzaam te eten en luisterde hoe Florian en Maarten de tentamenvragen van de afgelopen week besproken. Aan de ene kant voelde Noah zich schuldig dat hij de reden was dat ze hun tentamens niet zouden halen, maar aan de andere kant deed het hem niets. Ze kozen er zelf voor.

Na de pauze volgden er een aantal acts die goed waren, maar Noahs aandacht niet vast wisten te houden. Hij merkte dat hij aan het wachten was op de enige echte Melissa en toen ze eindelijk weer verscheen, zag ze er nog beter uit dan zojuist. Haar haren hingen los om haar schouders en waren zo lang dat ze tot haar onderrug reikten. Ze had een andere outfit aangetrokken en droeg een zwart hoedje. Er was nog steeds een overdaad aan glitters aanwezig.

Er was inmiddels een koord gespannen van de ene kant naar de andere kant van de piste en nadat ze de trap beklommen had, zette ze voorzichtig een stapje op het koord. Ze stapte meteen weer terug, alsof ze niet durfde. Even keek ze angstig naar het publiek voor aanmoediging. Dit kwam al snel in de vorm van applaus en opnieuw zette ze een voet op het koord. Dit keer liep ze er in één keer snel overheen.

Luid gejoel steeg op, maar het meisje was nog lang niet klaar. Met absurde snelheden rende ze over de lijn, ze danste erop en zelfs sprongen waren haar niet te gek. Noah wierp een korte blik op zijn vrienden en zag dat ook zij hun ogen uitkeken. Al veel te snel klom ze sierlijk weer naar beneden en na enkele korte buigingen verliet ze de piste.

Er volgden nog enkele acts, waaronder een indrukwekkende vertoning waarbij een

jongeman en een vrouw beiden op de rug van een paard stonden en op die gewaagde plek acrobatische trucjes uitvoerden. Ook dit zag er onwerkelijk uit en Noah vond het wonderlijk. Hij vroeg zich af of hij hier enthousiaster op reageerde dan normaal vanwege de wiet die zijn werk deed in zijn brein, maar hij hield zichzelf voor dat het ook zonder hulpmiddelen zo mooi was geweest. Hij nam nog een slok wodka toen de twee paarden de piste weer verlieten, samen met de acrobaten.

Toen het gordijn weer dichtviel om hen te verhullen, stopte de muziek abrupt en alle lichten gingen uit. Er was niets behalve duisternis en toen bij het publiek de realisatie kwam dat dit het einde zou kunnen zijn, begonnen ze allemaal luid te klappen. Noah glimlachte geamuseerd om het feit dat hij als enige scheen te kunnen bedenken dat dit niet de spectaculaire finish was zoals het zo'n show betaamde. Hij had dan ook niet geklapt. Wel vond hij deze schijnbeweging van de organisatoren een slokje wodka waard.

Op dat moment begon er weer zachte muziek. Een kleine spot werd gericht op een vrouw in het midden van de piste en het enige wat van haar te zien was, waren haar rug en haar schaduw op het gordijn. Noah herkende de lange blonde haren onmiddellijk en geïnteresseerd ging hij weer rechtop zitten. Ze had een microfoon vast en begon opeens te zingen.

Noah herkende de muziek, het was een liedje van *P!nk*. Deze getalenteerde jonge vrouw had een ongelooflijk zuivere stem en toen ze zich omdraaide en met haar gezicht in de spotlights belandde, werd hem de adem ontnomen.

'Have you ever thrown a fist full of glitter in the air?'

Terwijl ze het zong, begon er glinsterende confetti naar beneden te vallen en dit paste in het beeld dat Noah had van een spectaculair einde. Maar ze was nog niet klaar, want nu pas begon het eerste refrein.

Toen de spot groter werd, zag hij dat het doek ook weer klaar hing. De artieste klom er opnieuw in en klauterde helemaal naar boven, terwijl haar stem de tent vulde met prachtige klanken. De schoonheid en serieuze aard van het liedje stonden in scherp contrast met het idee van een circus. Het feit dat ze het zelf zong maakte het des te indrukwekkender toen ze in het doek begon rond te draaien. Al snel hing ze op haar kop en zelfs toen wist ze toon te houden.

'Dit is serieus indrukwekkend,' vond Maarten. Florian knikte, terwijl hij gehypnotiseerd naar de vrouw voor hen staarde. Terwijl het verbale gedeelte van het nummer overging in een instrumentaal stuk, wist ze hen voor een laatste keer te verwonderen, alvorens te beginnen aan haar slotwoorden.

'Have you ever wished for an endless night?

Lassoed the moon and the stars and pulled that rope tight.

Have you ever held your breath and asked yourself...

Will it ever get better than tonight?'

Nadat ze deze laatste zin zong, belandde ze met beide benen weer op de grond, waarna ze haar armen in de lucht gooide en het applaus genietend in ontvangst nam. De piste vulde zich met alle artiesten en Noah stond op toen de staande ovatie ingezet werd. Hij had nog nooit zoiets moois gezien en hoewel het kaartje voor hen gratis was, was het het geld ook dubbel en dwars waard geweest. Iedereen leek er hetzelfde over te denken, want het gejoel en geklap was oorverdovend. Toen de artiesten uiteindelijk weer achter het gordijn verdwenen, liet Noah zich weer in zijn klapstoeltje zakken.

‘Oké, het mag dan voor kinderen zijn...’ begon Florian. ‘Maar het was wel heel gaaf.’

‘Eens,’ knikte Maarten. ‘Vooral die chick op die paarden.’

‘Volgens mij had onze Noah meer een oogje op die andere meid, of niet dan?’ pestte Florian hem lachend.

Noah schudde grijnzend zijn hoofd en keek naar het gordijn, waarachter ze verdwenen was. Alle drie stonden ze op en begaven zich richting de uitgang. Het kostte Noah behoorlijk veel moeite om recht te lopen en toen ze de tent eenmaal verlaten hadden, stak hij een sigaret op.

‘Gaan we de stad nog in?’ vroeg Noah aan zijn vrienden, terwijl hij probeerde niet te denken aan de woorden die ze eerder gewisseld hadden. Maarten en Florian haalden hun schouders op, maar stemden toen toch in, waarna ze richting het centrum begonnen te lopen. Terwijl zijn vrienden druk in gesprek waren, liep Noah zwijgzaam achter ze aan. Uiteindelijk kwamen ze terecht in een kroeg en Noah had meteen een plek aan de bar geclaimd. Hij bestelde een drietal shotjes en begon aan de zoveelste lange avond.